

דף עד.

עין משפט א.ב.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ד ה"ז

וכן כהן שהיה לו קרבן - הרי זה בא למקדש ומקריבו
בכל יום שירצה שנאמר 'ובא בכל אות נפשו' ו'ושרת'.
ואפלו חטאתו ואשמו הוא מקריב ומכפר על ידי עצמו
והעור של קרבנו ואכילתו שלו. ואם רצה לתן את קרבנו
לכל כהן שירצה להקריבו נותן. ועור הקרבן ועבודתו
לאותו הכהן בלבד שנתן לו:

דף עד:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"א ה"ג

וכן האוכל כזית - מכל האימורין בין לפני זריקה בין
לאחר זריקה בין כהן בין ישראל לוקה. שהאימורין

ב. כסף משנה: ומ"ש וכן כהן שהיה לו קרבן הרי זה בא למקדש ומקריבו בכל יום שירצה
וכו' והעור של קרבנו ואכילתו שלו. כך היא הגירסא הנכונה בדברי רבינו והיא גירסת
סמ"ג והדין בס"פ הגוזל עצים (דף ק"ט): תנו רבנן מניין לכהן שבא ומקריב קרבנותיו
בכל עת ובכל שעה שירצה ת"ל ובא בכל אות נפשו ושרת ומניין שעבודתה ועורה שלו
ת"ל ואיש את קדשיו לו יהיו ופירש"י עבודתה שכר עבודתה דהיינו בשרה. וכתב הראב"ד
ועור הקרבן ועבודתו לאותו הכהן בלבד שנתן לו א"א לא כי אלא אכילתו ועורו של בעליו
עכ"ל. ופשטא דגמרא כדברי הראב"ד דקאמר גבי היה זקן או חולה נותנה לכל כהן שירצה
אי דמצי עביד עבודה עבודתה ועורה נמי תיהוי ידיה משמע תיהוי ידיה דבעל הקרבן
קאמר הרי דכי משוי שליח עבודתה ועורה של בעל הקרבן אבל רבינו מפרש דכי קאמר
תיהוי ידיה לאו אבעליו קאי אלא אכל כהן שירצה דקתני קאי דהיינו שליח. ומ"ש ואפילו
חטאתו מקריב ומכפר ע"י עצמו. בפרק אלו מנחות (דף ע"ד) יליף לה מקרא:

ג. כסף משנה: וכן האוכל כזית מכל האימורין וכו' כל שהוא כליל למזבח אכילתו בלא
תעשה. פרק אלו הן הלוקין (דף י"ח): ר' אליעזר אומר כל שהוא בכליל תהיה ליתן

כָּלִיל לַמִּזְבֵּחַ כָּכָל הָעוֹלָה וְהָרִי נֶאֱמַר בַּמִּנְחָת כֹּהֲנִים
'כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל' כָּל שֶׁהוּא כָּלִיל לַמִּזְבֵּחַ אֲכִילתוֹ
בְּלֹא תַעֲשֶׂה וְלוֹקִין עָלָיו בְּכֹזֶיֶת. וְכֵן הָאוֹכֵל כְּזֵית מִבֶּשֶׂר
חֲטָאוֹת הַנִּשְׂרָפוֹת לוֹקֶה שֶׁנֶּאֱמַר 'וְכָל חֲטָאת אֲשֶׁר יוֹבֵא
מִדָּמָה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד' 'לֹא תֹאכַל בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף':

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ט

כָּל הַמִּנְחוֹת הַקְּרִבּוֹת לַגִּבִּי הַמִּזְבֵּחַ נִקְמָצוֹת ד' וּמִקְטִיר
הַקֶּמֶץ כָּלוּ עַל גִּבִּי הַמִּזְבֵּחַ וְהַשָּׂאֵר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים חוּץ
מִמִּנְחַת זִכְרִי כֹהֵנָה שְׂאִינָה נִקְמָצָה אֲלֹא מִקְטִירִין אוֹתָהּ

לא תעשה על אכילתו: מצאתי כתוב דע כי אין מעילה באימורים עד אחר זריקת דמים ואע"ג דאוכל מבשר קדשים לוקה אינו לוקה משום לאו דמעילה דהא אם אכל בשוגג מאימורי קדשים קלים קודם זריקה אינו מביא אשם מעילות. וקשה דנראה לאו דלא לאכול מבשר עולה היינו לאו דמעילה וראיה לזה שלא מנה הרמב"ם לאו דמעילה בהלכות מעילה שסמך על מה שכתב כאן וא"א לומר דלענין קרבן בשוגג אין מעילה באימורים עד לאחר זריקת דם ולמלקות יש בהם לאו דמעילה אפי' קודם זריקת דמים דהא מתניתין סתמא תנן קדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלים לא באימורים ולא בבשר פ"ק דמעילה (דף ז'). ונראה דיש כאן שני לאוין האחד הוא לאו וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל ומשם למדנו לכל הראוי לאשים שאם אכלו הוא בל"ת ואם אכל בשר אימורים קדשים קלים לוקה משום לאו זה. ויש עוד לאו אחר הנהנה מן ההקדש במזיד ואם אכל מבשר עולה או מאימורי חטאת ואשם עובר על שנים לאו דמעילה ולאו דכל מנחת כהן וכן מנה הרמב"ם שני לאוין פרק י"ט מהלכות סנהדרין ולא ירדתי לסוף דעתו למה לא כתב בהלכות מעילה לאו דנהנה מן ההקדש במזיד עכ"ל: וכן האוכל כזית מבשר חטאות הנשרפות לוקה וכו'. זה בכלל מה שנתבאר בסמוך כל שהוא בכליל תהיה ליתן לא תעשה על אכילתו ואיתיה בתורת כהנים פרשת צו בהדיא לגבי פרים ושעירים הנשרפים:

ד. כסף משנה: כל המנחות הקריבות לגבי המזבח נקמצות וכו'. ר"פ (דף ע"ב) אלו מנחות נקמצות ושיריהם לכהנים מנחת הסלת והמחבת והמרחשת וכו'. ומ"ש חוץ ממנחת זכרי כהונה וכו'. שם ומקרא מלא הוא. ודקדק רבינו לכתוב זכרי כהונה משום דמנחת כהנת נאכלת כמו ששנינו בפרק היה נוטל סוטה (דף כ"ג). ומה שכתב רבינו הא למדת וכו'. לאפוקי מרבי שמעון דאמר בפרק אלו מנחות מנחת חוטא של כהנים נקמצת:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

כָּלֶּה שֶׁנֶּאֱמַר 'וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן וְגו'. הָא לְמִדַּת שְׁמִינִיחַ
חֲנוּף וְהַחֲבִיתִין וְכֵהֵן שֶׁהֵבִיא מִנְחַת חוּטָא אוּ מִנְחַת
נִדְבָה כָּלֶן נִשְׁרָפוֹת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ וְאֵינָן נִקְמָצוֹת:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג ח"ד

וְאַחֲרֵי כֵן חוֹלֵק כָּל חֶלֶה וְחֶלֶה לְשָׁנִים בְּאֶמֶד. ה. כְּדִי
שִׁיקְרִיב הַחֲצִי בַּבֶּקֶר וְהַחֲצִי בַּעֶרֶב וְלֹקַח הַחֲצִיִּים וְכוּפֵל
כָּל אֶחָד מֵהֶן לְשָׁנִים וּפּוֹתֵת עַד שֶׁתִּמָּצָא כָּל פְּתִיתָהּ
כְּפוּלָה לְשָׁנִים. וּמִקְרִיב הַחֲצִיִּין עִם חֲצִי קֶמֶץ לְבוֹנָה
בַּבֶּקֶר וְהַחֲצִי הַנִּשְׁאָר עִם חֲצִי קֶמֶץ לְבוֹנָה בַּעֶרֶב. וְאִם

ה. כסף משנה: ואח"כ חולק כל חלה וחלה לשנים באומד וכו': כתב הראב"ד ואחר כך
חולק כל חלה וחלה א"א זו לא שמענו וכו'. ואין לומר שעוד יש לתמוה על רבינו
מדתנן בפרק התכלת (דף נ'): וכהן שהקריב מחצה שחרית ומת ומינו כהן אחר תחתיו לא
יביא חצי עשרון מביתו (ולא) חצי עשרונו של ראשון משמע שאחר שהקריב מחצה שחרית
עדיין מנחת הערב היא בסלת חצי עשרון, שיש לדחות דמאי חצי עשרון דקתני חצי החלות
ויש סעד לזה שלא מצינו לחביתי כ"ג שיהו נעשות אלא בשחרית בלבד וא"כ ע"כ חצי
עשרונו של ראשון דקתני היינו חצי עשרון מחלות אפיוות: ולענין מ"ש הראב"ד נראה
שטעמו של רבינו מדגרסין בפרק שתי מדות (דף פ"ז:) בעי מיניה רמי בר חמא מרב חסדא
חביתי כ"ג במה מחלקן ביד או בכלי פשיטא דביד דאי בכלי טורטני יכניס ויכניס כיון
דבקללה כתיב לאו אורח ארעא עכ"ל. וזה מבואר כדברי רבינו דהא ההוא דקללה בלחם
הוא דכתיב דקדק רבינו לכתוב באומד לרמוז למה שאמרו דחולקן ביד ולא בכלי ויש
לתמוה על הראב"ד היאך כתב זו ולא שמענו. ומ"ש ולוקח החציים וכופל כל אחד לשנים
וכו'. בפרק אלו מנחות (דף ע"ה:) תנן מנחת כהנים כופל אחד לשנים ושנים לארבעה
מנחות כ"ג לא היה מכפלה, ובגמרא תניא מנחת כהן גדול היה מכפלה והא אנן תנן לא
היה מכפלה אמר רבה לא היה מכפלה לארבעה אבל מכפלה לשנים: ומ"ש ואם היתה מנחת
חינוך אינו חוצה וכו'. נראה שכ"כ מדתנן בפרק אלו מנחות מנחת כהן משיח לא היה
מכפלה. ומפרש רבינו דמנחת כהן משיח דקתני היינו מנחה שמקריב ביום שנתחנך כדכתיב
זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו, ובפרק התכלת (דף נ"א:) תניא
והכהן המשיח וכו' יכול יקריבוה חצאין תלמוד לומר אותה כולה ולא חציה דברי ר"י ר"ש
וכו' כליל תקטר שתהא כולה בהקטרה ופירש"י שיקטירו כלה ולא לחצאין דבהא לא פליגי:

הִיָּתָה מִנְחַת חֲנוּךְ אֵינוֹ חוֹצָה אֶלָּא מִקְרִיבָה כְּלָה כְּאַחַת
עִם קֶמֶץ לְבוֹנָה וְשִׁתִּיָּהּ כְּלִיל לְאִשִּׁים:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"א

הֵיָּיִן וְהַסֹּלֶת שֶׁמִּבִּיאִין עִם הַקֶּרֶבֶן יְהִי הַנֶּקֶרֶאִין נְסָכִים.
וְהַסֹּלֶת לְבִדָּה נִקְרָאת מִנְחַת נְסָכִים. וּמִנְחַת נְסָכִים אֵינָה
טְעוֹנָה לֹא תְנוּפָה וְלֹא הֶגְשָׁה וְלֹא לְבוֹנָה. אֲבָל טְעוֹנָה

ו. כסף משנה: היין והסולת שמביאין עם הקרבן וכו'. פשוט הוא: ומנחת נסכים אינה טעונה לא תנופה ולא הגשה ולא לבונה. במשנה פרק כל המנחות (דף נ"ט וס"א). ומ"ש אבל טעונה מלח. בפרק הקומץ רבה (דף כ"א:) בשלשה מקומות המלח נתונה וכו' בראש המזבח ששם מולחים הקומץ והלבונה וכו' ומנחת נסכים. ומ"ש וכולה נשרפת. פשוט הוא שהרי לא מצינו שתהא נקמצת ובהדיא תנן בפרק אלו מנחות (דף ע"ד:) מנחות ונסכים למזבח ואין בה לכהנים. ומ"ש על מזבח החיצון. גם זה פשוט שמזבח הפנימי אסור להעלות עליו כי אם קטרת בלבד כמו שמפורש בסוף פרשת תצוה. ומ"ש ויתנסך היין ואין נותנין אותו על האש. בפ' אלו מנחות אהא דתנן בזו יפה כח המזבח מכח כהנים ותו ליכא וכו' והא איכא נסכים לשיתין אזלי ומאי בזו לאפוקי מדשמואל דאמר שמואל המתנדב יין מביא ומזלפו על גבי אישים ופירש"י לשיתין אזלי ולא לאישים. ומ"ש אלא מגביה ידו. אין לומר שטעמו מדתנן בפרק לולב וערבה (דף מ"ח:) למנסך אומרים לו הגבה ירך שפעם אחת ניסך על גבי רגליו ורגמוהו כל העם באתרוגיהם דבניסוך המים דוקא אמרו כן שהיא הלכה למשה מסיני ואין הצדוקים מודים בה וחוששין שלא יהא אותו כהן צדוקי אבל בניסוך היין אין צורך להגביה ידו מפני חששא זו אלא אורחא דמילתא נקט: ועל מ"ש רבינו ויוצק על היסוד. כתב הראב"ד זה שיבוש שלא היה יוצק על היסוד אלא בספל של יין שהיה בקרן מערבית דרומית עם ספל של מים של ניסוך המים בחג עכ"ל. היה נראה לומר שטעמו מדתנן בפרק לולב וערבה שני ספלים של כסף היו שם וכו' ומנוקבים כמין שני חוטמין דקים וכו' מערבי של מים ומזרחי של יין וסובר הראב"ד שכך היו עושים לכל הנסכים שהיו נותנים אותו בספל וממנו יורד לשיתין, ורבינו סובר שמאחר שלא הוזכרו בגמרא ספלים אלא בניסוך דחג משמע שלא היו הספלים משמשים אלא לאותו ניסוך בלבד ואע"ג דתניא בסיפרי פ' נסכים על גבי ספלים או אינו אלא על גבי האישים אם אתה אומר כן נמצאת מכבה את המדורה וזה מבואר כדברי הראב"ד, ל"ק דההיא כר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור וכדאוקמוה בס"פ כל התדיר (ובחים צ"ב) ואע"ג דאמרין לאפוקי מדשמואל דאמר מזלפו על האישים לדעת רבינו יש לומר דלאו מש"ה נימא דלספלים כיון דאפשר דנימא דליסוד דספלים שאמרו לאו דוקא אלא למעט שלא ינסך על גבי האישים ודוחק:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מֶלֶח. וְכָלֶּה נִשְׁרָפֶת עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן. וַיִּתְּנֶסֶף הַיֵּין עַל
הַמִּזְבֵּחַ. וְאֵין נוֹתֵן אוֹתוֹ עַל הָאֵשׁ אֶלָּא מִגְבִּיהַּ יָדוֹ
וַיּוֹצֵק עַל הַיֶּסוֹד וְהוּא יוֹרֵד לַשִּׁיתִין:

עין משפט ה.ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ג

שֶׁלֶשׁ מִנְחוֹת לַצָּבוֹר. עֹמֵר הַתְּנוּפָה: וְהוּא קָרֵב לַמִּזְבֵּחַ
כְּמוֹ שְׁתֵּתָבָאֵר. וְשִׁתִּי הַלֶּחֶם שְׁמִבִּיאִין בְּיוֹם עֲצָרָתוֹ. וְאֵלּוֹ
נִקְרָאוּ מִנְחָה וְאֵינָן קָרְבִּין לְגַבִּי הַמִּזְבֵּחַ וְהֵן חֲמִץ.
וְעָלִיהֶם נֶאֱמַר 'קָרְבֵּן רֹאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַה' וְאֵל
הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ. וְהַמִּנְחָה הַשְּׁלִישִׁית הוּא לֶחֶם הַפָּנִים
שֶׁעוֹשִׂין בְּכָל שַׁבָּת וְאֵינוֹ קָרֵב לְגַבִּי הַמִּזְבֵּחַ אֶלָּא כָּל
נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים כְּמוֹ שְׁתֵּתָבָאֵר:

עין משפט ז.ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ז הי"ד

מִי שֶׁנִּדְרָה אוֹ הַתְּנֵדָב שָׁמֶן כִּיצַד עוֹשִׂין בּוֹ. ח. קוֹמֵץ מִפָּנָיו
קֶמֶץ וְנוֹתֵן עָלָיו מֶלֶח וְזוֹרְקוֹ עַל גְּבִי הָאֲשִׁים וְהַשָּׂאֵר

ז. כסף משנה: שלש מנחות לצבור עומר התנופה וכו' כמו שיתבאר. בפ"ז מה' תמידין:
והמנחה השלישית היא לחם הפנים וכו' כמו שיתבאר. בפרק הנזכר:

ח. כסף משנה: מי שנדר או התנדב שמן כיצד עושין בו וכו'. בפ' כל התדיר (זבחים צ"א):
אמר שמואל לדברי האומר מתנדבין שמן קומצו ושיריו נאכלים ופירש"י קומצו
ומקטיר הקומץ. ומ"ש ונותן עליו מלח. מתבאר מתוך מ"ש בספ"ה מהל' איסורי מזבח:
וכיצד עושין ביין הבא בפני עצמו נותן עליו מלח. קשיא לי שכתב בספ"ה מהל' איסורי מזבח
שאין לך דבר שקרב למזבח בלא מלח חוץ מיין הנסכים והדם והעצים וי"ל דביין הנסכים
דוקא קאמר והכא ביין הבא בנדבה. ומ"ש ומנסכו כולו וכו'. בס"פ כל התדיר תניא דיין
הבא בנדבה כולו לספלים ויש לתמוה על זה דהא גרסינן התם אמר שמואל המתנדב יין
מביא ומזלפו על גבי האשים דאמר קרא ויין לנסך תקריב אשה ריח ניחוח והא קא מכבה

נֶאֱכָל לַפְּהִנִּים כְּשִׁירֵי מִנְחוֹת. וְכִיצַד עוֹשִׂין בֵּינָן הַבָּא
בְּפָנֵי עֲצָמוֹ. נוֹתֵן עָלָיו מֶלֶח וּמִנְסְכוּ כָּלוּ עַל גְּבֵי הַשִּׁיתִין
כָּל הַנְּסָכִים. וְהַלְבוֹנָה הַבָּאָה בְּפָנֵי עֲצָמָה נוֹתֵן עָלֶיהָ
מֶלֶח וְכָלָה לְאֲשִׁים:

עין משפט ט. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג ח"ה

מִנְחַת הַסֶּלֶת כִּיצַד הֵיטָה נַעֲשִׂיתָ. ^ט מְבִיא עֶשְׂרוֹן סֶלֶת אוֹ
כֶּמֶה עֶשְׂרוֹנוֹת אוֹ כָּפִי נֶדְרוֹ וְשֶׁמֶן הָרְאוּי לָהּ וּמוֹדֵד

ומסיק דסבר לה כר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר וההיא ברייתא דלספלים כר' יהודה וקשה כיון דקי"ל כר"ש אמאי לא פסק כשמואל. וי"ל שטעמו מדאמרינן בפרק אלו מנחות (דף ע"ד:) גבי הא דתנן בזה יפה כח מזבח לאפוקי מדשמואל דאמר המתנדב יין מביאו ומזלפו על גבי האשים וכיון דסתם מתני' מפקא מדשמואל לית הלכתא כוותיה. וא"ת סוף סוף כיון דקי"ל דבר שאין מתכוין מותר קשיא הלכתא אהלכתא י"ל דההיא ברייתא דאמרה שאם אתה אומר לאשים איכא לא תכבה היינו לתת טענה אליבא דר' יהודה למה לא יהא על גבי האשים ולרווחא דמילתא אמר הכי אבל לפי האמת בלאו ההיא טענה קבלה היתה ביד האומר לספלים שכך היתה מצותה והיינו דבאיך ברייתא קתני סתם יין בדברי ר"ע לספלים בלא שום טענה. והר"י קורקוס ז"ל תירץ שרבינו סובר דהוי פסיק רישיה שא"א שיזלף אא"כ יכבה וכמו שאמרו שם בברייתא או אינו אלא לאשים אמרת לא יכבה ומה שהעמידו שם כר' יהודה היינו מקמי דתיקום לן דמודה ר"ש בפסיק רישיה אבל בתר דאסיקנא דמודה וליתא לדשמואל וברייתא אפי' לר"ש ויש סיוע לדברי רבינו ממה שמצינו ר"ע בהגוזל דסבר כר"ש ואיהו אמר לספלים ע"כ משום דפסיק רישיה הוא עכ"ל: והלבונה הבאה בפני עצמה נותן עליה מלח. מתבאר מתוך מ"ש בספ"ה מהל' איסורי מזבח. ומ"ש וכולה לאשים. פשוט הוא דהא אינה ראויה לאכילה:

^ט. כסף משנה: מנחת הסלת כיצד היתה נעשית מביא עשרון וכו' ומודד בעשרון של מקדש. משנה בפרק שתי מדות (דף פ"ז) עשרון מה היה משמש בו היה מודד לכל המנחות לא היה מודד לא בשל ג' לפר ולא בשל שנים לאיל אלא מודדן עשרונות. ומ"ש ונותן שמן בכלי ואחר כך נותן עליו את הסלת וכו'. משנה (דף ע"ד:) וברייתא פרק אלו מנחות כל המנחות הנעשות בכלי טעונות ג' מתנות שמן יציקה ובלילה ומתן שמן בכלי קודם לעשייתו. ומ"ש רבינו וכולל הסלת בו ואח"כ נותנה בכלי שרת נראה שהכלי שיהיה כולל בו לא היה כלי שרת אבל מדאמרינן בפ"ק דמנחות (דף ט') גבי כללה חוץ לחומת העזרה ר' יוחנן אמר פסולה דאע"ג דבלילה כשירה בזר כיון דעשייתו בכלי היא נהי דכהונה לא

בְּעֶשְׂרוֹן שֶׁל מְקַדָּשׁ. וְנוֹתֵן שֶׁמֶן בְּכָלִי. וְאַחַר כֵּן נֹתֵן
עָלָיו אֶת הַסֵּלֶת. וְאַחַר כֵּן נֹתֵן שֶׁמֶן אַחֵר עַל הַסֵּלֶת
וּבֹלֵל הַסֵּלֶת בּוֹ. וְאַחַר כֵּן נֹתֵנָה בְּכָלִי שֶׁרֶת וְצֶק לְתוֹכָהּ
שֶׁמֶן. וְשֶׁמֶן שֶׁנִּתֵּן תְּחִלָּה עִם הַשֶּׁמֶן הַבָּלּוּל עִם שֶׁמֶן
שֶׁיֵּצֵק הַכֹּל לֹא לְעֶשְׂרוֹן וְנוֹתֵן עָלֶיהָ לְבוֹנְתָהּ:

עין משפט י.כ. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג ה"ח

מִנְחַת מֵאֶפֶה תִּנּוֹר כִּיצַד. אִם חֲלוֹת הִיא בּוֹלֵל הַסֵּלֶת
בְּשֶׁמֶן וְלֹא בְּפֹשְׁרִין וְאוֹפָה וּפּוֹתֵת וְנוֹתֵן בְּכָלִי שֶׁרֶת
וְנוֹתֵן עָלֶיהָ לְבוֹנְתָהּ וְאֵין בָּהּ יִצִּיקֶת שֶׁמֶן שֶׁנֶּאֱמַר 'חֲלוֹת
מִצַּת בָּלוּלֶת בְּשֶׁמֶן'. וְאִם רִקִּיקִין הִיא לֹא שֶׁ אֶת הַסֵּלֶת
בְּפֹשְׁרִין וּמוֹשֵׁחַ אֶת הָרִקִּיקִין בְּשֶׁמֶן שֶׁנֶּאֱמַר 'וְרִקִּיקֵי
מִצּוֹת מְשֻׁחִים בְּשֶׁמֶן'. וְיִרְאֶה לִּי שְׂאֵחַר אֶפִּיָּה מוֹשֵׁחַ
אוֹתָם:

בעיא פנים מיהת בעיא משמע דבלילה בכלי שרת היא דאל"כ מאי עשיתו בכלי היא דקאמר
וצ"ע:

י. כסף משנה: מנחת מאפה תנור כיצד וכו'. בפרק אלו מנחות (דף ע"ד): אהא דתנן כל
המנחות הנעשות בכלי טעונות שלש מתנות שמן אמרינן בגמרא למעוטי מאי אמר רב
פפא למעוטי מנחת מאפה ופירש"י לאפוקי מנחת מאפה שאין כל מעשיה בכלי שהרי
נאפות בתנור שאין טעונה יציקה אבל אידך שתי מתנות צריכה. ותנן תו התם חלות טעונות
בלילה והרקיקין משיחה: